

Arrest

nr. 199 781 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.TROCH
Brusselstraat 51
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat J. TROCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2017 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan verzoeker op 28 september 2017. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2017 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Taliouine Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.03.2017 gezinshereniging aan met mvr. T. M. van Roemeense nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzame karakter van die relatie’.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 13.08.2016 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 26.12.2016 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister.

Negatief advies overeenkomstig artikel 1475-1479 B.W. Verwijzend naar uw schrijven met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoonst van M. A. (°...1980) en T. M. (°...1958), meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnsamenwoonst wijzen, namelijk:

- Verblijfsrecht: meneer verblijft illegaal in het rijk waardoor heeft alle belang bij de registratie wettelijke samenwoonst gezien deze zou voor hem verblijfsrecht kunnen opleveren.

Dat betrokkenen goed op de hoogte zijn van de verblijfsrechtelijke gevolgen van een huwelijk of wettelijke samenwoonst is duidelijk gezien mevrouw zelf verblijfsrecht heeft verworven op basis van een niet duurzaam huwelijk.

- Ongeloofwaardig ontmoetingsrelaas en zeer snelle gang van zaken:

Betrokkenen waren burens wanneer zij in mei 2016 met elkaar hebben kennis gemaakt. Niet veel later, eind juni 2016, is meneer bij mevrouw ingetrokken.

Het is vreemd dat betrokkenen elkaar als burens zouden hebben leren kennen terwijl mevrouw niet kan zeggen op welk huisnummer meneer toen woonde.

1 De onnodige vermelding doorhalen. 2 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt. 3 Het passende vakje aankruisen. 4 De hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

- Betrokkenen verklaren niet hoe hun relatie verder is verlopen, noch over hun gemeenschappelijke interesses, hobby's...

- Leeftijdverschil: tussen betrokkenen is er een zeer groot leeftijdsverschil waarbij mevrouw 22 jaar ouder is dan meneer en waardoor betrokkenen zich in een heel andere evenwicht bevinden.

Zo is mevrouw net grootmoeder geworden terwijl meneer amper 36 jaar oud is.

- Communicatie: ondanks het feit dat betrokkenen in het Engels en het Nederlands met elkaar zouden communiceren was het onmogelijk om van mevrouw een interview af te nemen gezien mevrouw deze talen zo slecht sprak. Door de politie werd eveneens vastgesteld dat mevrouw zeer slecht Engels en Nederlands sprak en betrokkenen absoluut niet met elkaar konden communiceren.

- Culturele gebruiken: Meneer is moslim waardoor het zeer ongebruikelijk is dat hij ongehuwd zou samenwonen met een vrouw die 22 jaar ouder is dan hem waarmee hij geen kinderen meer kan krijgen.

Volgens meneer mag hij echter wel samenwonen met mevrouw gezien er een religieus huwelijk in de moskee werd afgesloten.

Men kan zich wel vragen stellen bij het "religieus huwelijk" gezien mevrouw hierbij niet aanwezig was en hiervan mogelijks niet eens op de hoogte is, er geen feestje werd georganiseerd, geen enkel familielid hierbij aanwezig was en 2 toevallig in de moskee aanwezige Senegalezen getuige waren.

- Kennismaking met elkaars familie en kennis over elkaars familie:

Betrokkenen hebben nog niemand van elkaars familie ontmoet. Meneer heeft zelfs de dochters van mevrouw nog niet ontmoet hoewel één van hen in Brussel woont.

Mevrouw wil de "relatie" voor haar kinderen zelfs verborgen houden.

Hoewel de dochter van mevrouw inmiddels bevallen zou zijn is meneer hiervan niet eens op de hoogte gezien hij verklaart dat de dochter van mevrouw zwanger is!

- Twijfelachtige samenwoning: bij het uitvoeren van een samenwoningstcontrole waren betrokkenen niet thuis. Door de politie werd ook een buurtonderzoek uitgevoerd en uit de gesprekken die de politie met 2 buurtbewoners had lijkt het alvast twijfelachtig of betrokkenen op het adres zouden samenwonen. Zo vertelde één buurman dat hij mevrouw sedert 2 à 3 maanden niet meer gezien haden meldde een andere buurman dat hij mevrouw nog nooit gezien had.

Wanneer de politie mevrouw na het verhoor naar huis bracht en alsnog een samenwoningstcontrole wenste uit te voeren zei mevrouw in gebroken Nederlands/Engels/ gebaren dat zij haar sleutels niet had waardoor er opnieuw geen controle kon worden uitgevoerd.

- Bewijzen van een duurzame relatie: betrokkenen brengen geen enkel bewijs van een duurzame relatie bij.

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijke partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 Verzoeker heeft als bijlage bij zijn synthesememorie een bijkomend stuk aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het stuk 5 bij de synthesememorie, wordt om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemd aanvullend stuk van verzoeker wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen:

"Schending van art. 47/1 ten le en art. 47/S Vreemdelingenwet

schending van de materiële motiveringsplicht

schending van beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht.

4.

In de bestreden beslissing wordt louter en alleen verwezen naar het negatief advies van het Openbaar Ministerie gegeven op 26-12-2016 met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning van 13-08-2016.

Hieruit besluit verwerende partij dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen en er misbruik zou zijn van de procedure op basis van feitelijk partnerschap.

Art. 47/1 ten le Vreemdelingenwet stelt dat, als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in art. 40bis §2 ten 2e.

Art. 47/3 §1 Vreemdelingenwet wordt verder gedetailleerd dat men het bestaan moet bewijzen van een relatie met de burger van de Unie alsook het duurzaam karakter van de relatie en dit met elk passend middel. Bij het onderzoek dient men rekening te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners.

De aanvraag tot verblijf op grond van art. 47 Vreemdelingenwet werd ingediend einde maart 2017, hetzij 9 maanden na het opstarten van hun relatie.

Bij deze aanvraag werden stukken gevoegd die dateren van na het negatief advies van de Procureur des Koning van 26-12-2016 in het kader van de eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning.

Ook in juni 2017 werden nog binnen de voorziene termijn bijkomende stukken neergelegd ter bewijs van hun relatie daterend van na de eerdere negatieve beslissing van het Openbaar Ministerie in het kader van de wettelijke samenwoning.

Niettegenstaande het mogelijk kan zijn dat op het ogenblik van het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning, de relatie tussen partijen nog heel pril en van korte duur was en zij onvoldoende bewijzen hadden van het duurzaam karakter van hun relatie, staat vast dat er nieuwe stukken werden bij gevoegd die dateren van na het negatief advies van de Procureur des Konings en waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker heeft inderdaad gebruik gemaakt van de mogelijkheid om met elk passend middel de relatie aan te tonen onder meer door het voorleggen van foto's, referentiebrieven, alsook bewijs dat partijen inmiddels samen op zoek zijn naar een sociale woning enz.

Door enkel te verwijzen naar een advies genomen in december 2016 terwijl de aanvraag van verblijf dateert van maart 2017 en de beslissing genomen wordt op datum van 25-09-2017 is verwerende partij uiterst onzorgvuldig geweest.

Immers werd er geen rekening gehouden met de evolutie die de relatie sinds december 2016 nog verder heeft doorgemaakt.

Immers duurt de relatie inmiddels al 9 maanden verder sinds het negatief advies van de Procureur des Konings en wonen partijen nog steeds feitelijk samen.

In tegenstelling aldus tot de korte duurtijd van hun samenwoont en relatie op het ogenblik van het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning, moet heden ten dage vastgesteld worden dat het koppel al meer dan een jaar effectief samenwoont.

Zonder meer dan ook enkel verwijzen naar een advies gedateerd in december 2016 zonder rekening te houden met nieuwe bewijzen van het verder verloop van de relatie na die datum, welke stukken wel degelijk bij het dossier werden gevoegd, is dan ook onzorgvuldig en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Immers wordt er niet gemotiveerd om welke reden er geen rekening wordt gehouden met de bijkomend gevoerde bewijzen.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de duur van de relatie en de aangebrachte bewijsmiddelen.

Het is niet omdat op datum van december 2016 geoordeeld werd dat er alsdan onvoldoende bewijs was van het duurzaam karakter van de relatie dat deze toestand in september 2017 nog steeds identiek is, temeer daar er nieuwe stukken werden aangebracht.

Inderdaad is een relatie steeds evoluerend en door de verderzetting in duurtijd wordt deze ook stabielier terwijl de duurtijd op zich eveneens een beoordelingselement is.

De bestreden beslissing heeft dus geen rekening gehouden met de actuele toestand van de relatie en ten onrechte geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame relatie.

Het feit dat gemotiveerd wordt dat niet bewezen is dat er de intentie is om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen, is tevens in strijd met art. 47 Vreemdelingenwet nu daar niet vermeld wordt dat een oordeel moet geveld worden over een intentie doch wel over het bestaan van een duurzame relatie en evenmin hierin voorzien wordt dat deze relatie affectief dient te zijn.

De mate van affectiviteit is geen criteria en door dit te weerhouden in de motivering wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

Een duurzame relatie waarbij partijen samenwonen kan op zeer uiteenlopende wijze worden ingevuld, en partijen hebben aangetoond dat zij wel degelijk deze relatie als duurzaam en stabiel beschouwen, gelet op de stukken waaruit onder meer blijkt dat men ook samen een nieuwe woning aan het zoeken is. De bestreden beslissing is dan ook nietig wegens schending van bovenvermelde principes.

5-

In haar repliek nota haalt verwerende partij aan dat men geen rekening heeft gehouden met de aangebrachte stukken, omdat er sprake is van manifest misbruik van de procedure; Nochtans om te kunnen oordelen of er inderdaad misbruik is van de procedure, moet men juist deze stukken onderzoeken en dient verwerende partij uitdrukkelijk te motiveren waarom deze stukken geen tegenbewijs leveren.

Men verwijst enkel naar de beoordeling van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 2.3.2017 zonder een eigen onderzoek en beoordeling te maken. Nochtans zijn dit twee onafhankelijke overheden met een eigen beoordelingsbevoegdheid. Verwerende partij is de eerste om te stellen dat zij niet gebonden zijn tott beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wanneer deze een huwelijk wel aanvaard, doch DVZ het verblijfsrecht toch wil weigeren. Enkel dan aanhaken op het standpunt van de burgerlijke stand wanneer het in het eigen kraam past, getuigt van grote onzorgvuldigheid en tast het vertrouwen van de burger in de overheid aan.

Temeer daar verwerende partij uitdrukkelijk meldt in haar replieknota van 30/11/2017 dat er niet aangetoond is dat er beroep werd aangetekend tegen onder meer de beslissing van 22.09.2017, terwijl het de eigen raadsman van verweerder is. die haar tussenkomst meldde in het beroep aangetekend op 19/10/2017 tegen de bewuste beslissing van 22/9/2017!

Beide dossiers worden blijkbaar op elkaar afgestemd om de grondslag tot een verblijf te verhinderen, hetgeen opnieuw getuigt van een ernstige schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: in kennis zijnde van een beroep tegen de huwelijksweigering voorhouden dat er onbetwistbaar sprake is van misbruik van de procedure, zonder daarbij de geactualiseerde stukken over de verderzetting van de relatie te beoordelen, wijst op een ernstige onzorgvuldigheid en zelfs kwade trouw en tast elk vertrouwen in de onafhankelijkheid van de overheidsdiensten aan.

De dagvaarding en vaststelling van de conclusiekalender met pleitdatum in april 2018 wordt gevoegd als bijkomend stuk. Op ogenblik van het indienen van het beroep was de betekende dagvaarding nog niet binnen en de conclusiekalender dateert van na huidig beroep."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet en art. 47/3 Vreemdelingenwet*
- De materiële motiveringsplicht,*
- De beginselen van behoorlijk bestuur met name de zorgvuldigheidsplicht.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de stukken die dateren van na de beslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake het voorgenomen huwelijk en de voorgenomen wettelijke samenwoning.

De door verzoekende partij neergelegde bewijzen werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet in rekening gebracht, daar er sprake is van manifest misbruik van de procedure.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tussen 13.08.2016 en 18.03.2017 op drie verschillende wijzen heeft getracht een verblijfsrecht te bekomen o.g.v. een vermeende relatie met mevr. M. T..

Tussen de beslissing d.d. 22.09.2017 houdende de weigering van de huwelijksvoltrekking en de bestreden beslissing d.d. 25.09.2017, zijn amper 3 dagen verstreken.

Alle relevante documenten in het kader van de huwelijksaangifte d.d. 02.03.2017 werden door ambtenaar van de burgerlijke stand onderzocht en deze besliste te weigeren het huwelijk te voltrekken.

Het is ook veelzeggend dat de verzoekende partij, hangende een huwelijksaanvraag, op 28.03.2017 een nieuwe aanvraag indient o.g.v. feitelijke duurzame samenwoning.

Uit huidig verzoekschrift blijkt niet welke elementen van die aard zijn om het eerder advies d.d. 26.12.2016 van de Procureur des Konings te ontcrachten.

“Verzoekster werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd daar zij niet enkel geen duurzame relatie met haar ‘partner’ kon aantonen maar eveneens omdat er geen ‘affectieve relatie’ kon worden vastgesteld met de referentiepersoon – gelet op de bevindingen van de procureur des Konings– en verzoekster, die via het misbruik van de procedure van feitelijk partnerschap, een verblijfsrechtelijk voordeel wenst te bekomen. Deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Dat volgens de verwerende partij voornoemde vaststellingen gelijkstaan met fraude, aangezien het feitelijke partnerschap de enige weg is die overblijft voor verzoekster om alsnog verblijfsrecht in België te bekomen, doet niet ter zake. Het motief over het principe ‘fraus omnia corrumpit’ is derhalve overtuigend, zodanig dat een eventuele onregelmatigheid niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van dit middelonderdeel.

Het Bestuur beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat zij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoekster toont niet aan een duurzame relatie te hebben met haar partner en ontkent niet in het verleden reeds een schijnhuwelijk te hebben afgesloten. Zij toont evenmin aan een ‘affectieve relatie’ te hebben met haar partner, noch de intentie om een duurzame ‘affectieve’ levensgemeenschap op te bouwen..” (R.v.V. nr. nr. 190.896 van 24 augustus 2017)

De verzoekende partij toont overigens ook niet aan dat zij beroep heeft aangetekend tegen de beslissingen d.d. 29.12.2016 en 22.09.2017 van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Het is in casu overduidelijk dat de verzoekende partij de procedure gezinshereniging misbruikt, aangezien er tot tweemaal toe op een tijdspanne van één jaar werd geoordeeld dat er sprake is van een schijnrelatie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond”.

3.3 Verzoeker zet uiteen dat in de bestreden beslissing louter en alleen wordt verwezen naar het negatief advies van het Openbaar Ministerie dat werd gegeven op 26 december 2016 met betrekking tot de verklaring van wettelijke samenwoning van 13 augustus 2016. Hieruit besluit men dat hij niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen en dat er misbruik zou zijn gemaakt van de procedure op basis van feitelijk partnerschap. Verzoeker betoogt verder dat de aanvraag tot verblijf op grond van artikel 47 van de vreemdelingenwet werd ingediend eind maart 2017 en dat bij deze aanvraag stukken werden gevoegd die dateren van na het negatief advies van de procureur des Konings van 26 december 2016. Tevens stelt hij dat in juni 2017 nog binnen de voorziene termijn bijkomende stukken werden neergelegd ten bewijze van de relatie, daterend van na de eerdere negatieve beslissing van het Openbaar Ministerie in het kader van de wettelijke samenwoning. Het staat naar de mening van verzoeker vast dat er nieuwe stukken werden bijgevoegd die dateren van na het negatief advies van de procureur des Konings en waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden. Door enkel te verwijzen naar een advies van december 2016 terwijl de aanvraag van verblijf dateert van maart 2017 en de beslissing werd genomen op 25 september 2017, is de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig geweest, aldus verzoeker.

Het afdoende karakter van de geboden motivering dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* zijn dit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker overigens ook de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)”

Artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking tot komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigd toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (*cf.* “*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*” zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt dat verzoeker onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Hij verwijst vervolgens naar de verklaring van wettelijke samenwoning die werd afgelegd op 13 augustus 2016 en stelt dat de procureur des Konings te Antwerpen op 26 december 2016 een negatief advies gaf met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister. Na een citaat uit het advies, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit voormeld advies blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame “*affectieve*” levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner en dat verzoeker de procedure van feitelijke partnerschap louter misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Hij besluit dat verzoeker niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de stukken die hij heeft voorgelegd en die dateren van na het negatief advies van procureur des Konings. Uit deze stukken blijkt de duur en de evolutie van de relatie. Hij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met deze stukken.

De gemachtigde heeft zijn onderzoek evenwel niet beperkt tot de duur van de relatie en stelt, verwijzend naar het advies van de procureur, in het bijzonder vast dat elke vorm van effectieve feitelijke relatie ontbreekt. Meer zelfs, verwerende partij oordeelt dat er misbruik wordt gemaakt van de procedure om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het is de vaststelling dat de intensiteit ontbreekt die tot het besluit hebben geleid dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk een duurzame liefdesrelatie heeft met de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet. De voorgelegde documenten betreffende een aanvraag voor een sociale woning, foto's en brieven, hebben naar het oordeel van de gemachtigde bijgevolg het gebrek aan een “*affectieve*” relatie niet weerlegd. Verwerende partij stelt in dit verband in de nota met opmerkingen dat de elementen klaarblijkelijk niet van aard waren om het eerder advies van 26 december 2016 van de procureur des Konings te ontkrachten.

Waar verzoeker stelt dat in artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de relatie affectief dient te zijn, kan hij niet worden gevolgd. Er dient wel degelijk aangetoond te worden dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner (*cf.* “*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*” zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie. Voorts kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij, gelet op de gegevens die hem werden voorgelegd, bij zijn beoordeling van het bewijs van de duurzaamheid van de relatie een grote nadruk legt op de intensiteit ervan.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker niet verweten dat hij geen beroep zou hebben ingediend tegen de beslissing van 22 september 2017 houdende de weigering van de voltrekking van het huwelijk

door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen. Waar verwerende partij deze opmerking maakt in de nota met opmerkingen kan dit geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waarbij de gemachtigde is uitgegaan van de correcte gegevens waarover hij beschikte.

Rekening houdende met de gegevens die voorlagen, kon de gemachtigde op pertinente wijze en zonder miskening van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon.

Een schending van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN